

s posebnim glasom, k barki so zategnili brod, ki je vso trudno tolpo prepeljal v velikansko poslopje na otok. Kričeči slugi so jih delili v oddelke in zaklepali kot nevarno zver v železne kajbe. Vsa množica kakor brez volje, nič ljudi, samo živo blago, ki ga pehajo za to plačani služabniki od hodnika do hodnika, od stopnic do stopnic. Prišli so zdravniki. Ančki je utripalo srce. V blede lice ji je plula rdečica. Pogledala je po sebi. Obleka ji je bila od vožnje posvaljkana. Ko je prišla na vrsto, sta se zdravnika spogledala. Nekdo jo je prijel za komolec in jo potegnil iz vrste. Zdravnik je pokazal s prstom v posebno sobo.

Ančki so se šibila kolena. Ključ v vratih je zaškrtnil in je ostala sama.

Zakaj?

To vprašanje je stopilo pred njo. Domišljija ji je slikala grozo prodanih deklic, kakor je čula v domovini, ura se ji je zdela večnost, skoz okno je zrla na suho zemljo, duša je kričala za pomoč.

Ključ v vratih je zaškrpjal, vstopil je zdravnik. Pregledal je, kakor veleva postava, nato je spet odšel.

Kmalu pa je prišel človek z mladim dečkom, ki je govoril jezik, da ga je Ančka razumela.

»Vi ne smete v Ameriko!«

Ančka je prebledela in črno se ji je storilo pred očmi.

»Zakaj ne? Saj imam pravice, imam denar.«

Iz nedrij je potegnila zavitek bankovcev.

»Ne smete, ker ste taka.«

Pokazal je s prstom nanjo.

»Kaj boste naredili z menoj?«

»Vrnemo Vas. Barka odplove še danes. Pojdite za nama.«

Ko se je Ančka prebudila iz odrevenele nezavesti, je parnik že plul proti Evropi. Brez krvi v licih, brez misli v glavi je ležala topa in čutila samo eno čuvstvo: »Razgrni se, morje, in pokrij mene in moj greh.«

* * *

Pri kajžarju Antonu so molili večerno molitev. Skoz okno je bilo slišati očetov glas, ki je ponavljal: »Kateri je za nas križan bil.«

Tedaj je nekdo potrkal. Vsi so obmolknili. Potrkalo je še enkrat. Oče je šel odpirat. Mati in otroci so gledali proti vratom. V veži je zastokal Anton: »Kristus Nazarenski!« Tedaj se je med podboji pojavila — Ančka.

Mati je kriknila, sestrice so ostrmele, skoz duri je vsa bleda stopila Ančka in obstala sredi sobe. Oče je stopil med podboje, materino oko je počivalo na hčeri, se širilo groznega spoznanja, ustnice so se razpirale, dokler ni strašnega molka presekal klic: »Hči, kaj si storila?«

Ančka se je zgrudila k nogam materi, dvignila roke in ječala:

»Mati, moja mati, odpustite!«

MICHELANGELO IN DEČEK.

Zložil Andr. Kalan.

Po cesti Michelangelo je šel,
misleč, kako da kupolo postavi
nad Petrov grob, kako se z njo proslavi —
ko deček je vesel za njim privrel,

v rokah mu svinčnik, bel se list blestel.
»Gospod, ti si slikar, vem« — ga ustavi —
»Glej kamen... sedi... sliko mi napravi
oj lepo!...« in obraz mu je žarel...

»Ti rad imel bi osla, lepa kola,
da vozil bi kot kralj se med vrstniki...
Glej, kola... osla... kar poženi... hola...»

pa glej, da ne splaše ga dečkov kriki,
da s trona ne zletiš... Na, tvoja pola!...«
Svet kupoli se čudi... jaz — tej sliki.

TI GOSPODAR SI MOJ...

Zložil Andr. Kalan.

Oj Bog: Sam svoj, brezmejni, vekov kralj,
pravzor, pravolja, veleum, vsesveti,
vsevidec naš v skrivnostni plašč odeti,
modrosti izvor, resnice žgoči opal,

življenja vrelec, luči vir svetel,
drevo pravice v milosrdja cveti,
ljubezni solnce src drhtečih četi:
Ti Gospodar si moj... jaz Tvoj vazal!

Pred Tabo na kolenih Tvoja stvar
izgubljam se... in molim otrok zmote...
V temo duha zavej čisteč vihar!

Tvoj sin sem... delež mi nakloni dote:
Ljubezni-plamenice vzneti žar
otroku srda oče Ti dobrote!

